

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2013. május 28.*

„Közös kül- és biztonságpolitika — A tunéziai helyzet tekintetében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott korlátozó intézkedések — A pénzeszközök befagyasztása — Az Európai Unió Alapjogi Chartája 17. cikkének (1) bekezdése — Kártérítési kereset — A Törvényszék eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-ának c) pontja — Elfogadhatatlanság”

A T-187/11. sz. ügyben,

Mohamed Trabelsi,

Ines Lejri,

Moncef Trabelsi,

Selima Trabelsi,

és

Tarek Trabelsi

(képviselik őket kezdetben: A. Metzker, később: A. Tekari ügyvédek)

felpereseknek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik kezdetben: G. Étienne és A. Vitro, később: G. Étienne, M. Bishop és M.-M. Joséphidès, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatják:

az **Európai Bizottság** (képviselik: A. Bordes és M. Konstantinidis, meghatalmazotti minőségben)

és

a **Tunéziai Köztársaság** (képviseli: W. Bourdon ügyvéd)

beavatkozók,

* Az eljárás nyelve: francia.

egyrészt a tunéziai helyzet tekintetében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott korlátozó intézkedésekről szóló 2011/72/KKBP határozat végrehajtásáról szóló, 2011. február 4-i 2011/79/KKBP tanácsi végrehajtási határozat (HL L 31., 40. o.) megsemmisítése iránt benyújtott kérelme, másrészt kártérítési kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (harmadik tanács),

tagjai: Czúcz O. elnök, I. Labucka és D. Gratsias (előadó) bírák,

hivatalvezető: C. Kristensen tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2012. november 7-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A Tunéziában 2010 decemberében és 2011 januárjában lezajló politikai eseményeket követően az Európai Unió Tanácsa különösen az EUSZ 29. cikk alapján 2011. január 31-én elfogadta a tunéziai helyzet tekintetében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott korlátozó intézkedésekről szóló 2011/72/KKBP tanácsi határozatot (HL L 28., 62. o.).

2 A 2011/72 határozat (1) és (2) preambulumbekkezdése kimondja:

„A Tanács 2011. január 31-én megerősítette a Tunéziával és népével való teljes szolidaritását, továbbá kiemelte, hogy támogatja a stabil demokrácia, a jogállamiság és a demokratikus pluralizmus létrehozása, valamint az emberi jogok és az alapvető szabadságok teljes körű tiszteletben tartása érdekében kifejtett erőfeszítéseket.

A Tanács emellett úgy határozott, hogy korlátozó intézkedéseket vezet be a tunéziai állami pénzeszközök hűtlen kezeléséért felelős személyekkel szemben, akik megfosztják a tunéziai népet a gazdaságuk és társadalmuk fenntartható fejlődéséből származó előnyöktől, és gyengítik a demokrácia kibontakozását az országban.”

3 A 2011/72 határozat 1. cikkében:

„(1) Be kell fagyasztani a mellékletben felsorolt, Tunézia állami pénzeszközeinek hűtlen kezeléséért felelős személyekhez, valamint a hozzájuk kapcsolódó természetes és jogi személyekhez, illetve szervezetekhez tartozó, tulajdonukat képező, általuk birtokolt vagy ellenőrzött valamennyi pénzeszközt és gazdasági forrást.

(2) A mellékletben felsorolt természetes és jogi személyek, valamint szervezetek rendelkezésére vagy javára – sem közvetve, sem közvetlenül – semmiféle pénzeszköz vagy gazdasági forrás nem bocsátható.

(3) A hatáskörrel rendelkező tagállami hatóság az általa megfelelőnek ítélt feltételekkel engedélyezheti egyes befagyasztott pénzeszközök vagy gazdasági források felszabadítását vagy rendelkezésre bocsátását, annak megállapítását követően, hogy a pénzeszközök vagy gazdasági források:

- a) a mellékletben felsorolt személyek és eltartott családtagjaik alapvető kiadásainak fedezéséhez szükségesek [...];
- b) kizárólag ésszerű mértékű szakértői díjak, illetve jogi szolgáltatásokhoz kapcsolódóan felmerült kiadások fedezésére szolgálnak;
- c) kizárólag a befagyasztott pénzeszközök vagy gazdasági források szokásos kezelési vagy fenntartási költségeinek, illetve szolgáltatási díjainak kiegyenlítésére szolgálnak; vagy
- d) rendkívüli kiadások fedezéséhez szükségesek [...]

4 A 2011/72 határozat 2. cikkének (1) bekezdése értelmében „[v]alamely tagállamnak vagy az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének a javaslata alapján a Tanács összeállítja és szükség esetén módosítja a mellékletben foglalt jegyzéket”.

5 A 2011/72 határozat 3. cikkének (1) bekezdése értelmében „[a] mellékletnek tartalmaznia kell a jegyzékben szereplő személyek és szervek jegyzékbe vételének indokolását”.

6 A 2011/72 határozat 5. cikke értelmében:

„Ezt a határozatot 12 hónapos időtartamra kell alkalmazni. A határozatot folyamatosan felül kell vizsgálni. Ha a Tanács úgy ítéli meg, hogy e határozat céljai nem valósultak meg, a határozatot meg kell újítani, vagy adott esetben módosítani kell.”

7 A 2011/72 határozathoz mellékelt jegyzékben csak két természetes személy, nevezetesen a Tunéziai Köztársaság korábbi elnöke, Zine el-Abidine Ben Hamda Ben Ali, valamint házastársa, Leïla Bent Mohammed Trabelsi neve szerepelt.

8 Tekintettel „a 2011/72 [...] határozatra és különösen annak 2. cikke (1) bekezdésére, összefüggésben az [EUSZ] 31. cikkének (2) bekezdésével” a Tanács 2011. február 4-én elfogadta a 2011/72 határozat végrehajtásáról szóló 2011/79/KKBP végrehajtási határozatot (HL L 31., 40. o., a továbbiakban: megtámadott határozat).

9 A megtámadott határozat 1. cikke kimondta, hogy a 2011/72 határozathoz mellékelt lista helyébe egy új lista lépett. Ez 48 természetes személyt érintett. Ezen új lista negyedik sorának „Név” címet viselő oszlopában szerepelt a „Mohamed Ben Moncef Ben Mohamed TRABELSI” megnevezés. Az „Azonosításra szolgáló adatok” címet viselő oszlopban a következő szerepelt: „Tunéziai állampolgár. Születési hely és idő: Sabha (Líbia), 1980. január 7. Yamina SOUIEI fia. Vállalatvezető. Inès LEJRI férje. Lakóhely: résidence de l'étoile du nord – suite B – 7ème étage – appt. N° 25 – Centre urbain du nord – Cité El Khadra – Tunis. Személyazonosító igazolvány száma: 04524472”. Végül az „Indokolás” címet viselő oszlop a következőt jelölte: „A tunéziai hatóságok nyomozást folytatnak ellene pénzmosási műveletek részeként több országban ingó- és ingatlanvagyon megszerzése, bankszámlák megnyitása és ilyen célból történő vagyonszerzés miatt”.

10 A megtámadott határozat – 2. cikkének megfelelően – elfogadásának napján lépett hatályba.

11 Az EUMSZ 215. cikk (2) bekezdése és a 2011/72 határozat alapján a Tanács 2011. február 4-én, vagyis a megtámadott határozat elfogadásával azonos napon elfogadta a tunéziai helyzetre tekintettel egyes személyekkel, szervezetekkel és szervekkel szemben hozott korlátozó intézkedésekről szóló

101/2011/EU rendeletet (HL L 31., 1. o.). Amint (2) preambulumbekzdéséből következik, e rendelet azért került elfogadásra, mert a 2011/72 határozat által bevezetett intézkedések „az [EUMSZ] hatálya alá tartoznak, ennél fogva a végrehajtásukhoz uniós szintű jogszabály szükséges”.

- 12 A 101/2011 rendelet 2. cikkének (1) és (2) bekezdése lényegében átvette a 2011/72 határozat 1. cikke (1) és (2) bekezdésének rendelkezéseit. E rendelet tartalmazott egyébként egy „I. mellékletet”, amely azonos a megtámadott határozattal módosított 2011/72 határozat mellékletével.
- 13 2011. február 7-én levélben tájékoztatták Mohamed Ben Moncef Ben Mohamed Trabelsit egyrészt arról, hogy a megtámadott határozat értelmében korlátozó intézkedéseket fogadtak el vele szemben, másrészt kérelemmel fordulhat az érintett tagállam illetékes hatóságaihoz annak érdekében, hogy alapvető kiadásainak fedezéséhez vagy különös kifizetések teljesítéséhez befagyasztott pénzeszközöket használhasson fel, harmadrészt helyzetének felülvizsgálatára kérelmet nyújthat be a Tanácshoz, negyedrészt pedig vitathatja a Törvényszék előtt a megtámadott határozatot. Ahogy az a Törvényszék elé terjesztett ügyiratokból kiderül, a levél a címzetthez történő sikertelen kézbesítést követően a Tanácshoz került vissza.
- 14 A megtámadott határozattal módosított 2011/72 határozatban előírt korlátozó intézkedések alkalmazását egyrészt a 2011/72 határozatot módosító, 2012. január 27-i 2012/50/KKBP tanácsi határozat (HL L 27., 11. o.), másrészt pedig a 2011/72 határozatot módosító, 2013. január 31-i 2013/72/KKBP tanácsi határozat (HL L 32., 20. o.) 2013. január 31-ig, illetve 2014. január 31-ig meghosszabbította.

Az eljárás és a felek kérelmei

- 15 Mohamed Ben Moncef Ben Mohamed Trabelsi, házastársa Ines Lejri és három kiskorú gyermekük, Moncef, Selima és Tarek (a továbbiakban: első felperes, második felperes, harmadik felperes, negyedik felperes és ötödik felperes) a Törvényszék Hivatalához 2011. március 30-án benyújtott keresetlevelükkel előterjesztették a jelen keresetet. Arra kérték a Törvényszéket, hogy:
- semmisítse meg a megtámadott határozatot;
  - „törölje” e határozatból egyrészt az első és második felperes nevét, valamint az első felperes anyja nevét, másrészt pedig ez utóbbi címét;
  - „engedélyezzen válaszadási jogot” az első és második felperesnek;
  - „részesítse védelemben” az ötödik felperest;
  - kötelezze a Tanácsot arra, hogy „vizsgálja felül a jogszabályt és tartsa tiszteletben az ártatlanság vélelmét”;
  - „függesse fel a Tanács által kibocsátott jogszabályt”;
  - kötelezze a Tanácsot, hogy fizessen az első felperesnek 150 000 euró kártérítést az elszenvedett kár miatt;
  - „kötelezze az Uniót 25 000 euró megfizetésére, költségek címén”;
  - „kötelezze az államot az eljárási költségek részét nem képező költségek megfizetésére, amely összegének méltányos meghatározása a Törvényszék feladata a [francia bírósági igazgatási törvénykönyv] L. 761–1. cikk[e] alapján”.

- 16 A Törvényszék Hivatalához 2011. március 31-én benyújtott külön iratban a felperesek ideiglenes intézkedés iránti kérelmet nyújtottak be. A Törvényszék elnöke 2011. július 14-i végzésével elutasította e kérelmet, a költségek kérdésében pedig nem határozott.
- 17 A Tunéziai Köztársaság 2011. június 24-én beavatkozási kérelmet terjesztett elő. A Törvényszék harmadik tanácsának elnöke 2011. szeptember 26-i végzésével megengedte a beavatkozást, és egyben kifejtette, hogy az ügyet a Tunéziai Köztársasággal szemben bizalmasan kell kezelni.
- 18 Az Európai Bizottság 2011. július 11-én beavatkozási kérelmet terjesztett elő. A Törvényszék harmadik tanácsának elnöke 2011. szeptember 26-i végzésével megengedte a beavatkozást.
- 19 A Tanács 2011. szeptember 28-án benyújtotta ellenkérelmét a Törvényszék Hivatalához. Azt kérte, hogy a Törvényszék utasítsa el a keresetet, és kötelezze a felpereseket a költségek viselésére.
- 20 A Bizottság 2011. november 17-én előadta, hogy nem kíván beavatkozási beadványt benyújtani. A Tunéziai Köztársaság pedig nem nyújtott be beavatkozási beadványt a Törvényszék eljárási szabályzata 116. cikkének 4. §-ában előírt határidőn belül.
- 21 A felperesek nem nyújtottak be választ a Törvényszék eljárási szabályzata 47. cikkének 2. §-ában előírt határidőn belül.
- 22 Az előadó bíró javaslata alapján a Törvényszék (harmadik tanács) a szóbeli szakasz megnyitására határozott. Pervezető intézkedés keretében felhívta a feleket egy kérdés megválaszolására.
- 23 A 2012. szeptember 27-én, 2012. szeptember 28-án, illetve 2012. október 2-án a Törvényszék Hivatalához érkezett iratában a Bizottság, a felperesek és a Tanács eleget tettek e kérelemnek.
- 24 Másfelől a 2012. október 30-án és 2012. november 5-én a Törvényszék Hivatalához érkezett iratában a Tanács új bizonyítékokat szolgáltatott.
- 25 A Törvényszék a 2012. november 7-i tárgyaláson meghallgatta a felperesek és a Tanács szóbeli előadásait, valamint az általa feltett kérdésekre adott válaszaikat.

A jogkérdésről

A – Az elfogadhatóságról

- 26 Az eljárási szabályzat 111. cikke értelmében, különösen, ha a Törvényszéknek nyilvánvalóan nincs hatásköre a kereset elbírálására, illetve ha a kereset nyilvánvalóan elfogadhatatlan, a Törvényszék – az eljárás folytatása nélkül – indokolt végzéssel határozhat az ügyben.
- 27 Amikor a Törvényszéknek nyilvánvalóan nincs hatásköre egy kereseti kérelem elbírálása, vagy bármilyen okból a kereset nyilvánvalóan elfogadhatatlan kereseti kérelmet tartalmaz, a Törvényszék ezen előzetes kérdést hivatalból is felvetheti, és ítélet útján válaszolhat rá (a Törvényszék T-225/07. és T-364/07. sz., Thomson Sales Europe kontra Bizottság egyesített ügyekben 2009. szeptember 29-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 217. pontja és a T-246/09. sz., Insula kontra Bizottság ügyben 2012. június 13-án hozott ítéletének 105. pontja).
- 28 A Törvényszéknek a felperesek által előterjesztett kereseti kérelmekről, valamint azok elfogadhatóságáról való döntéshozatalra vonatkozó hatáskörét a fenti megfontolásokra tekintettel kell megvizsgálni.

1. A megsemmisítés iránti kérelmek hatálya és elfogadhatósága

a) A megsemmisítés iránti kérelmek hatálya

- 29 Amint az a fenti 15. pontban felidézésre került, a felperesek keresetlevelükben a megtámadott határozat teljes megsemmisítését kérték. Ezenkívül arra kérték a Törvényszéket, hogy „törölje” e határozatból egyrészt az első és második felperes nevét, valamint az első felperes anyja nevét, másrészt pedig az első felperes címét.
- 30 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat megsemmisítése iránti kérelmek ez utóbbi kérelmet nyilvánvalóan magukban foglalják.
- 31 Másfelől meg kell állapítani, hogy a fenti 29. pontban említett kérelmek hatályát illetően a tárgyaláson megkérdezett, a felpereseket képviselő ügyvéd állítása szerint ügyfelei a megtámadott határozat megsemmisítését csak annyiban kérik, amennyiben az az első felperest érinti. Ez a tárgyalási jegyzőkönyvben rögzítésre került.

b) A felperesek keresetőségi joga

- 32 Az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében bármely természetes vagy jogi személy eljárást indíthat a neki címzett vagy az őt közvetlenül és személyében érintő jogi aktusok ellen.
- 33 A jelen esetben a megtámadott határozat név szerint említi az első felperest. Neki tehát érdeke fűződik ahhoz, hogy e határozat rá vonatkozó részének megsemmisítését kérje. Ez az eljáráshoz fűződő érdek egyébként a mai napig fennáll, mivel a megtámadott határozattal módosított 2011/72 határozatban előírt korlátozó intézkedések alkalmazását meghosszabbították.
- 34 A további felperesek, így az első felperes házastársa és kiskorú gyermekei tekintetében nem szükséges megvizsgálni a keresetőségi jogot, következésképpen az eljáráshoz fűződő érdeküket sem, mivel nem nyújtottak be az első felperesétől különböző kérelmeket (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-313/90. sz., CIRFS és társai kontra Bizottság ügyben 1993. március 24-én hozott ítéletének [EBHT 1993., I-1125. o.] 31. pontját; a Törvényszék T-374/00. sz., Verband der freien Rohrwerke és társai kontra Bizottság ügyben 2003. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2275. o.] 57. pontját és a T-282/06. sz., Sun Chemical Group és társai kontra Bizottság ügyben 2007. július 9-én hozott ítéletének [EBHT 2007., II-2149. o.] 50. pontját).

2. A további kereseti kérelmek elfogadhatósága

a) Az arra irányuló kérelmek, hogy a Törvényszék engedélyezzen [az első és második felperesnek] „válaszadási jogot”, és „résztesítse védelemben” az ötödik felperest

- 35 A felperesek azt kérik a Törvényszéktől, hogy „résztesítse védelemben” az ötödik felperest.
- 36 Mindazonáltal a szerződések egyetlen rendelkezése és egyetlen jogelv sem biztosít hatáskört a Törvényszéknek arra, hogy ilyen kérelemről döntsön. Végül a felperesek nem pontosították, hogy milyen jogalpra hivatkoznak.
- 37 Ilyen feltételek mellett az említett kérelmet el kell utasítani, mivel azt hatáskörrel nyilvánvalóan nem rendelkező bíróság előtt nyújtották be.

38 Másfelől a felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék engedélyezzen [az első és második felperesnek] „válaszadási jogot”. A fenti 36. pontban kifejtett indokokra tekintettel azonban el kell utasítani e kérelmet, mivel azt – ahogy a Tanács is állította – hatáskörrel nem rendelkező bíróság előtt nyújtották be.

b) A meghagyás iránti kérelmek

39 A felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék kötelezze a Tanácsot arra, hogy „vizsgálja felül a jogszabályt és tartsa tiszteletben az ártatlanság vélelmét”.

40 Az uniós bíróság azonban nem jogosult arra, hogy az EUMSZ 263. cikk által ráruházott, megsemmisítésre vonatkozó hatáskörének keretében meghagyással éljen az intézményekkel szemben (a Törvényszék T-266/03. sz., CB kontra Bizottság ügyben 2007. július 12-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 78. pontja és a T-74/08. sz., Now Pharm kontra Bizottság ügyben 2010. szeptember 9-én hozott ítéletének [EBHT 2010., II-4661. o.] 19. pontja).

41 A Törvényszék tehát nem rendelkezik hatáskörrel a fenti 39. pontban említett meghagyás iránti kérelmek megvizsgálására, amelyeket így nyilvánvalóan elfogadhatatlanként el kell utasítani.

c) A végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmek

42 Az EUMSZ 278. cikk értelmében:

„Az Európai Unió Bírósága [...] elrendelheti a megtámadott jogi aktus végrehajtásának felfüggesztését, ha a körülmények alapján azt szükségesnek tartja.”

43 A Törvényszék eljárási szabályzata 104. cikkének 2. §-a alapján az EUMSZ 278. cikk alapján előterjesztett végrehajtás felfüggesztése iránti kérelemnek különösen a sürgősségre okot adó körülményeket kell megjelölnie. Másfelől ugyanezen cikk értelmében a kérelmet külön beadványban kell benyújtani.

44 A jelen esetben a felperesek a keresetlevélben azt kérik, hogy a Törvényszék „függesse fel a Tanács által kibocsátott jogszabályt”.

45 Szövegéből következően e kereseti kérelmet az EUMSZ 278. cikkben alapuló végrehajtás felfüggesztése iránti kérelemnek kell tekinteni. Azonban nem külön beadványban nyújtották be. Következésképpen márcsak ezen okból is mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant el kell utasítani.

d) A kártérítésre irányuló kérelmek

46 A Törvényszék eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-ának c) pontjában szereplő követelmények teljesítése érdekében a valamely uniós intézmény vagy szerv által okozott károk megtérítésére irányuló keresetnek tartalmaznia kell azokat a körülményeket, amelyek lehetővé teszik a felperes által az érintett intézménnyel, vagy szervvel szemben kifogásolt magatartás beazonosítását, azon okokat, amelyek miatt úgy véli, hogy okozati összefüggés áll fenn a magatartás és az általa állítólagosan elszenvedett kár között, valamint e kár jellegét és mértékét (lásd a Törvényszék T-16/04. sz., Arcelor kontra Parlament és Tanács ügyben 2010. március 2-án hozott ítéletének [EBHT 2010., II-211. o.] 132. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

47 A jelen esetben a felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék kötelezze a Tanácsot, hogy fizessen az első felperesnek 150 000 euró kártérítést.

48 Mindazonáltal a keresetlevélben e tekintetben történő pontosítás, valamint a többi ügyiratban említett ténykörülmények fennállásának hiányában a Törvényszék nem tudja bizonyossággal azonosítani sem a felperesek által hivatkozott kár pontos jellegét, sem az általuk a Tanácsnak felrótt magatartás és e kár közötti feltételezett okozati összefüggést. Ezenkívül a keresetlevélben semmilyen utalás nem enged arra következtetni, hogy a felperesek által a Tanácsnak felrótt magatartás a megtámadott határozat elfogadása lenne. Kártérítésre irányuló kérelmeik alátámasztása érdekében jogalapra ugyanis nem vagy legalábbis kifejezetten nem hivatkoznak, e kérelmeket pedig a keresetlevél utolsó pontjában említik, ahol az általuk előterjesztett kérelmek kerültek felsorolásra. E kártérítésre irányuló kérelmek tehát pontatlanok, és ezért nyilvánvalóan elfogadhatatlanként el kell őket utasítani.

e) Az eljárási költségek részét nem képező költségek megfizetésére való kötelezésre irányuló kérelmek

49 A felperesek azt kérik a Törvényszéktől, hogy „kötelezze az államot az eljárási költségek részét nem képező költségek megfizetésére, amely összegének méltányos meghatározása a Törvényszék feladata a [francia bírósági igazgatási törvénykönyv] L 761–1. cikke alapján”.

50 Mindazonáltal, ahogy arra a Tanács is hivatkozott, az uniós bíróság nem rendelkezik hatáskörrel egy állam ellen irányuló és egy tagállam jogának rendelkezéseire alapított kérelmek tekintetében (lásd analógia útján a Törvényszék T-413/04. sz., Gómez Cobacho kontra Spanyolország ügyben 2005. február 1-jén hozott végzésének [az EBHT-ban nem tették közzé] 7. pontját).

51 Következésképpen a fent hivatkozott kérelmeket el kell utasítani, mivel azokat egy hatáskörrel nem rendelkező bíróság előtt nyújtották be.

B – A kereset ezt meghaladó részéről

52 Megsemmisítésre irányuló kérelmeik alátámasztása érdekében a felperesek először a megtámadott határozat kibocsátója hatáskörének hiányára, másodszor az indokolási kötelezettség megsértésére, harmadszor az alapvető jogok, különösen a tulajdonhoz való jog megsértésére, negyedszer nyilvánvaló mérlegelési hibára, ötödször pedig hatáskörrel való visszaélésre hivatkoznak.

1. Az első jogalap, mely a megtámadott határozat kibocsátója hatáskörének hiányán alapul

53 Első jogalapjukkal a felperesek azt állítják, hogy a megtámadott határozatot egy hatáskörrel nem rendelkező hatóság fogadta el, mivel aláírója nem rendelkezett a rendes aláíráshoz szükséges átruházott hatáskörrel.

a) Alkalmazandó rendelkezések

54 Az EUSZ 16. cikk (9) bekezdése értelmében:

„A Tanács különböző formációinak elnökségét, a Külügyek Tanácsának kivételével, a Tanácsban részt vevő tagállami képviselők látják el az [EUMSZ] 236. [cikk] meghatározott feltételeknek megfelelően, egy egyenjogúságon alapuló rotációs rendszer szerint.”

55 Az EUSZ 18. cikk (3) bekezdése szerint:

„A főképvisező a Külügyek Tanácsának elnöke.”

56 A Tanács eljárási szabályzatának elfogadásáról szóló 2009. december 1-jei tanácsi határozathoz (HL L 325., 36. o.) mellékelt tanácsi eljárási szabályzat 2. cikke (5) bekezdésének második albekezdése értelmében:

„A Külkapcsolatok Tanácsának elnöke az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője, akit szükség esetén az e formáción belül a Tanács félévenkénti elnökségét biztosító tagállamot képviselő személy helyettesíthet.”

57 Ezen egymással összefüggésben értelmezett rendelkezésekből következik, hogy a külkapcsolatokkal foglalkozó tanácsi formáció által elfogadott aktusok aláírására hatáskörrel rendelkező hatóság főszabály szerint az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője. Utóbbi azonban szükség esetén azon tagállamot képviselő említett formáció tagja helyettesítheti, amely a Tanács félévenkénti elnökségét látja el.

b) A jelen ügyben történő alkalmazás

58 A jelen esetben nem vitatott, hogy a megtámadott határozatot a külkapcsolatokkal foglalkozó tanácsi formáció fogadta el. Az sem vitatott, hogy elfogadásakor, 2011. február 4-én Martonyi János vett részt a Tanács félévenkénti elnökségét biztosító tagállam képviselőjeként a Külkapcsolatok Tanácsában. Másfelől a fenti 57. pontban említett megfontolásokból kitűnik, hogy e minőségéből kifolyólag jogszerűen helyettesíthette az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjét, és rendelkezett hatáskörrel a megtámadott határozat aláírására, anélkül hogy – amint arra a felperesek hivatkoznak – igazolnia kellett volna az aláíráshoz szükséges átruházott hatáskört.

59 Következésképpen az első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

2. A második jogalap, amely az indokolási kötelezettség megsértésén alapul

a) A jogalap hatálya

60 Második jogalapjukkal a felperesek arra hivatkoznak, hogy a megtámadott határozat nem felel meg a közigazgatási aktusok indokolásáról, valamint a közigazgatás és a nyilvánosság kapcsolatának javításáról szóló, 1979. július 11-i 79–587. sz. francia törvény (JORF 1979. július 12., 1711. o.) 3. cikkében előírt indokolási kötelezettségnek. Állításuk szerint e határozat ugyanis sztereotípiákon alapuló megfogalmazást használ, mely nem felel meg a francia közigazgatási ítélkezési gyakorlatnak.

61 Mindazonáltal az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az önálló forrásból származó, az EU-Szerződésből és az EUM-Szerződésből eredő joggal szemben, annak eredeti, sajátos természetéből adódóan bírói úton nem érvényesíthető semmiféle nemzeti jogszabály, anélkül hogy ez magának az Uniónak a jogi alapjait meg ne kérdőjelezné. Ezért nem lehet eredményesen hivatkozni valamely nemzeti rendelkezésre valamely uniós aktus elleni megsemmisítés iránti kereset alátámasztása érdekében (a Bíróság 1/58. sz., Stork kontra Főhatóság ügyben 1959. február 4-én hozott ítéletének [EBHT 1959., 43. o.] 4. pontja, a 11/70. sz. Internationale Handelsgesellschaft ügyben 1970. december 17-én hozott ítéletének [EBHT 1970., 1125. o.] 3. pontja és a C-409/06. sz. Winner Wetten-ügyben 2010. szeptember 8-án hozott ítéletének [EBHT 2010., I-8015. o.] 61. pontja).

62 Következésképpen a jelen kereset alátámasztása érdekében a felperesek nem hivatkozhatnak eredményesen azon francia jogszabályi rendelkezés megsértésére, amely kötelezi a közigazgatást bizonyos aktusainak indokolására.

63 Az állandó ítélkezési gyakorlatból következően azonban az alkalmazandó jogszabálysöveg megjelölésénél elkövetett hiba nem vonja maga után a hivatkozott kifogás elfogadhatatlanságát, amennyiben a tárgy és a kifogás rövid összefoglalása kellőképpen egyértelműen és pontosan kitűnik a keresetből (a Bíróság 12/68. sz., X. kontra Bizottság ügyben 1969. május 7-én hozott ítéletének [EBHT 1969., 109. o.] 7. pontja, a Törvényszék T-171/99. sz., Corus UK kontra Bizottság ügyben 2001. október 10-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-2967. o.] 36. pontja, valamint a T-128/05. sz., SPM kontra Tanács és Bizottság ügyben 2008. november 13-án hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 65. pontja). Ebből az következik, hogy a felperes nem köteles kifejezetten feltüntetni a kifogása alapjául szolgáló konkrét jogszabályt sem, feltéve hogy érvelése kellőképpen egyértelmű ahhoz, hogy az ellenfél és az uniós bíróság nehézség nélkül be tudja azonosítani e jogszabályt (a fent hivatkozott SPM kontra Tanács és Bizottság ügyben hozott ítélet 65. pontja; lásd még ebben az értelemben a Törvényszék T-279/03. sz., Galileo International Technology és társai kontra Bizottság ügyben 2006. május 10-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-1291. o.] 47. pontját). Következésképpen – és a francia jog valamely rendelkezésének téves hivatkozása ellenére – a fenti 60. pontban említett jogalapot úgy kell érteni, hogy a felperes arra hivatkozik, hogy a sztereotíp jellegre tekintettel a megtámadott határozat megsértette az EUMSZ 296. cikkben és az Európai Unió Alapjogi Chartája (HL 2010. C 83., 389. o.), 41. cikkében foglalt, az uniós jogi aktusok indokolásának kötelezettségét. Végül a keresetlevél ezen értelmezésére a felpereseket képviselő ügyvéd hivatkozott a tárgyalás alkalmával.

b) A jogalap megalapozottsága

64 Az EUMSZ 296. cikk második bekezdése értelmében „[az uniós intézmények által elfogadott] jogi aktusoknak indokolást kell tartalmazniuk”.

65 A Charta 41. cikke (2) bekezdésének c) pontja értelmében a megfelelő ügyintézés különösen jelenti „az igazgatási szervek azon kötelezettségét, hogy döntéseiket indokolják”.

66 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 296. cikkben és az Alapjogi Charta 41. cikkében előírt indokolásnak a szóban forgó jogi aktus és elfogadási körülményeinek jellegéhez kell igazodnia. A jogi aktust kibocsátó intézmény érvelésének olyan világosan és félreérthetetlenül kell belőle kitűnnie, hogy lehetővé tegye az érintettek számára az intézkedés indokainak megismerését és az illetékes bíróság számára a jogszerűségi felülvizsgálat elvégzését. Az indokolási kötelezettséget az eset összes körülményeire tekintettel kell vizsgálni (lásd a Törvényszék T-228/02. sz., Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran kontra Tanács ügyben 2006. december 12-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-4665. o.] 141. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

67 Nem követelmény, hogy az indokolás az összes releváns ténybeli és jogi elemet tartalmazza, amennyiben azt, hogy egy aktus indokolása megfelel-e az EUMSZ 296. cikkben és az Alapjogi Charta 41. cikkében foglalt követelményeknek, nemcsak szövegére, hanem körülményeire, valamint az adott tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére is figyelemmel kell vizsgálni. Különösen valamely sérelmet okozó aktus akkor kellően indokolt, ha az érintett előtt ismert olyan összefüggésben került sor az elfogadására, amely lehetővé teszi a vele szemben hozott intézkedés jelentőségének megértését. Ráadásul az ilyen határozat indokolása pontossága mértékének arányosnak kell lennie a tényleges lehetőségekkel és azon technikai feltételekkel vagy határidővel, amelyek között, illetve amelyen belül meg kell hozni (lásd a fenti 66. pontban hivatkozott Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran kontra Tanács ügyben hozott ítélet 141. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

68 Különösen egy pénzeszközök befagyasztására irányuló intézkedés indokolása nem állhat főszabály szerint csupán általános és sztereotípiákon alapuló megfogalmazásból. Az előző pontban kifejtett eltérésekkel egy ilyen intézkedésnek éppen ellenkezőleg azon különös és konkrét okokat kell

megjelölnie, amelyek miatt a Tanács úgy véli, hogy a szóban forgó szabályozás alkalmazandó az érdekeltekre nézve (lásd ebben az értelemben a fenti 66. pontban az Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran kontra Tanács ügyben hozott ítélet 143. pontját).

- 69 A jelen esetben a megtámadott határozat egyértelműen megjelöli azon jogi megfontolásokat, amelyeken alapul. E határozat rendelkezései ugyanis a „2011/72 [...] határozatra és különösen annak (2) cikke (1) bekezdésére, [összefüggésben] az [EUSZ] 31. [cikk] (2) bekezdésével” utalnak. A megtámadott határozat melléklete pedig a 2011/72 határozat 1. cikkére hivatkozik.
- 70 Ezenkívül a megtámadott határozatnak a címével összefüggésben értelmezett mellékletéből kitűnik, hogy a felperes „a tunéziai helyzet tekintetében” korlátozó intézkedések hatálya alá került, mivel „a tunéziai hatóságok nyomozást folytatnak ellene pénzmosási műveletek részeként több országban ingó- és ingatlanvagyon megszerzése, bankszámlák megnyitása és ilyen célból történő vagyonszerzés miatt”. Azok a ténybeli megfontolások, melyek alapján az első felperes pénzeszközeit befagyasztották, egyértelműséggel és pontossággal kerültek meghatározásra.
- 71 A felperesek állításaival ellentétben e megfontolások egyébként nem sztereotíp jellegűek. Nem egy általános hatályú rendelkezés megfogalmazására korlátozódnak ugyanis. Ezenkívül ugyanazokról a megfontolásokról van szó, amelyek alapján a megtámadott határozatban szereplő többi természetes személy pénzeszközét is befagyasztották. Mindazonáltal figyelembe veszik az első felperes konkrét helyzetét, aki ellen – mint a többiek esetében is – a Tanács szerint pénzmosás miatt a tunéziai hatóságok nyomozást folytattak.
- 72 A fentiekből következően a megtámadott határozat tartalmazza a kibocsátója szerint annak jogalapját képező ténybeli és jogi elemeket. Másképpen fogalmazva szövegezése világosan és egyértelműen mutatja a Tanács által követett érvelést. Ezért a megtámadott határozat teljes mértékben elegendő tesz az EUMSZ 296. cikkben és a Charta 41. cikkében foglalt követelményeknek.
- 73 Ilyen feltételek mellett a második jogalapot el kell utasítani.

3. A harmadik jogalap, amely a tulajdonhoz való jog megsértésén alapul

- 74 A harmadik jogalappal a felperesek arra hivatkoznak, hogy a megtámadott határozat sérti a Charta 17. cikkének (1) bekezdését.
- a) A tulajdonhoz való jog gyakorlása korlátozásának fennállása
- 75 Az Alapjogi Charta 17. cikkének (1) bekezdése biztosítja a tulajdonhoz való jogot. E jog azonban nem jelent korlátlan jogosultságot (lásd ebben az értelemben a Bíróság 4/73. sz., Nold kontra Bizottság ügyben 1974. május 14-én hozott ítéletének [EBHT 1974., 491. o.] 14. pontját, valamint a C-402/05. P. és C-415/05. P. sz., Kadi és Al Barakaat International Foundation kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben 2008. szeptember 3-án hozott ítéletének [EBHT 2008., I-6351. o.] 355. pontját), következésképpen korlátozható.
- 76 A jelen esetben a Tanács a megtámadott határozatot különösen az első felperes által birtokolt pénzeszközök befagyasztása érdekében fogadta el egy tizenkét hónapos megújítható időszakra. E célból a Tanács a 2011/72 határozat alapján – melynek mellékletét a megtámadott határozat időközben módosította – elfogadta a 101/2011 rendeletet, amely a pénzeszközök befagyasztása formájában előírt korlátozó intézkedéseket tartalmazott az első felperessel szemben. A megtámadott határozat elfogadása így az első felperes által birtokolt pénzeszközök befagyasztásának folyamatában egy szükséges és meghatározó lépés, mivel e határozat az első felperes tulajdonhoz való joga gyakorlását korlátozó intézkedés.

b) Feltételek, melyek fennállása esetén a tulajdonhoz való jog gyakorlásának korlátozása elfogadható

- 77 Az Alapjogi Charta 52. cikkének (1) bekezdése előírja egyrészt, hogy „[az Alapjogi Chartában] elismert jogok és szabadságok gyakorlása csak a törvény által, és e jogok lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható”, másrészt pedig „az arányosság elvére figyelemmel, korlátozásukra csak akkor és annyiban kerülhet sor, ha és amennyiben az elengedhetetlen és ténylegesen az Unió által elismert általános érdekű célkitűzéseket vagy mások jogainak és szabadságainak védelmét szolgálja”.
- 78 E cikkből következően az uniós joggal való összeegyeztethetőség érdekében a tulajdonhoz való jog gyakorlása korlátozásának minden esetben három feltételnek kell megfelelnie.
- 79 Először is a korlátozás csak „a törvény által” történhet (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-407/08. P. sz., Knauf Gips kontra Bizottság ügyben 2010. július 1-jén hozott ítéletének [EBHT 2010., I-6375. o.] 91. pontját). Más szavakkal a szóban forgó intézkedésnek joggal kell rendelkeznie.
- 80 Másodszor a korlátozásnak az Unió által ilyenként elismert általános érdekű célkitűzést kell szolgálnia. E célkitűzések között szerepelnek azok, amelyeket a közös kül- és biztonságpolitika (KKBP) keretében kívánnak elérni, és az EUSZ 21. cikk (2) bekezdésének b) és d) pontjában szerepelnek, így a demokrácia, a jogállamiság és az emberi jogok erősítése, valamint a fejlődő országok fenntartható fejlődése, elsődlegesen a szegénység felszámolása céljából.
- 81 Harmadszor a korlátozás nem lehet túlzott. Egyrészt az elérni kívánt célhoz szükségesnek és azzal arányosnak kell lennie (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-84/95. sz. Bosphorus-ügyben 1996. július 30-án hozott ítéletének [EBHT 1996., I-3953. o.] 26. pontját, a fenti 75. pontban hivatkozott Kadi és Al Barakaat International Foundation kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 355. és 360. pontját). Másrészt a kérdéses jog vagy szabadság „lényeges tartalma”, azaz a tartalom nem sérülhet (lásd ebben az értelemben a fenti 75. pontban hivatkozott Nold kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 14. pontját és a fenti 75. pontban hivatkozott Kadi és Al Barakaat International Foundation kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 355. pontját).

c) A fenti 79–81. pontban leírt feltételek vizsgálatának szükségessége

- 82 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint bár az uniós bíróságnak csak a felek kérelmeiről kell döntenie – akiknek feladata a jogvita kereteinek a meghatározása –, nem kötheti magát kizárólag a felek által az állításaik alátámasztására felhozott érvekhez, mivel adott esetben arra kényszerülne, hogy határozatát téves jogi megállapításokra alapítsa (a Bíróság C-172/05. P. sz., Mancini kontra Bizottság ügyben 2006. június 13-án hozott végzésének [az EBHT-ban nem tették közzé] 41. pontja és a C-514/07. P., C-528/07. P. és C-532/07. P. sz., Svédország és társai kontra API és Bizottság egyesített ügyekben 2010. szeptember 21-én hozott ítéletének [EBHT 2010., I-8533. o.] 65. pontja; a Törvényszék T-246/99. sz., Tirrenia di Navigazione és társai kontra Bizottság ügyben 2007. június 20-án hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 102. pontja és a T-160/08. P sz., Bizottság kontra Putterie-De-Beukelaer ügyben 2010. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 2010., II-3751. o.] 65. pontja).
- 83 A jelen esetben a tulajdonhoz való jog megsértésén alapuló harmadik jogalapról való döntéshez különösen azt szükséges ellenőrizni, hogy a fenti 79–81. pontban említett három feltétel közül az első teljesül-e, noha egyik fél sem kérte, hogy a Törvényszék végezzen ilyen ellenőrzést. Amennyiben ugyanis a Törvényszék ezen ellenőrzés nélkül végezné el az említett pontokban szereplő többi feltétel vizsgálatát, fennállna a veszélye annak, hogy téves jogi megfontolásokra alapítja döntését.

d) A fenti 79. pontban megfogalmazott feltétel tiszteletben tartása

A megtámadott határozatnak meg kell-e felelnie a 2011/72 határozat előírásainak

- 84 Ahogy a fenti 79. pontban pontosításra került, az első felperes tulajdonhoz való joga gyakorlásának a megtámadott határozat általi korlátozása csak akkor jogszerű, ha e határozat rendelkezik jogalappal. Annak ellenőrzésére, hogy ez az eset áll-e fenn, először is meg kell vizsgálni a megtámadott határozat és a 2011/72 határozat közötti kapcsolatot.
- 85 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a 2011/72 határozat 1–3. és 5. cikkének rendelkezései meghatározzák a pénzeszközök befagyasztásának mindazon személyekre, szervekre vagy szervezetekre alkalmazandó szabályozását, akik, illetve amelyek megfelelnek az e határozat 1. cikkének (1) bekezdésében meghatározott objektív szempontoknak. Ezek „a tunéziai állami pénzeszközök hűtlen kezeléséért felelős” személyek és a hozzájuk kapcsolódó jogalanyok. E rendelkezések így személyek, szervezetek és szervek objektíven, általánosan és absztrakt módon meghatározott kategóriájára vonatkoznak.
- 86 A 2011/72 határozat melléklete „az 1. cikkben említett személyek és szervezetek jegyzékének” felel meg. Márpedig az eredeti változatban e jegyzék a két név szerint említett természetes személyre alkalmazza a pénzeszközök befagyasztását, melyet az említett határozat 1–3. és 5. cikke szabályoz (lásd a fenti 7. pontot).
- 87 A megtámadott határozat 1. cikkéből következően egyedüli tárgya az eredetileg a 2011/72 határozathoz mellékelte lista módosítása további 46 személy, köztük az első felperes felvételével.
- 88 Ebből következik, hogy a megtámadott határozatnak különösen a 2011/72 határozat 1. cikke (1) bekezdésének kell megfelelnie, amelyen alapul.

A 2011/72 határozat 1. cikke (1) bekezdése előírásainak a megtámadott határozat általi tiszteletben tartása

- 89 Meg kell ezért vizsgálni, hogy a megtámadott határozat, amennyiben az első felperest érinti, ténylegesen tiszteletben tartja-e a 2011/72 határozat 1. cikke (1) bekezdésének előírásait, mely előbb szükségessé teszi egyrészt a kérdéses rendelkezés, másrészt pedig a megtámadott határozat értelmének és hatályának meghatározását.
- 90 E tekintetben hangsúlyozni kell – ahogy az a fenti 83. pontban is említésre került –, hogy a felperesek beadványaikban nem kérték kifejezetten, hogy a Törvényszék egy ilyen vizsgálatot folytasson le. A Törvényszék ezért úgy határozott, az eljárás kontradiktórius jellegének biztosítása érdekében pervezető intézkedés útján felkéri a feleket annak pontosítására, hogy „véleményük szerint a Tanács ténylegesen a 2011/72 határozat [...] 1. cikkében felsorolt [...] szempontokat alkalmazta-e a megtámadott határozatban” (a fenti 22. pont).

– A 2011/72 határozat 1. cikke (1) bekezdésének értelme és hatálya

- 91 Amint az a 3. pontban megállapítást nyert és a fenti 85. pontban megismétlésre került, a 2011/72 határozat 1. cikkének (1) bekezdése előírja „a tunéziai állami pénzeszközök hűtlen kezeléséért felelős” személyek vagy a hozzájuk kapcsolódó jogalanyok által birtokolt valamennyi pénzeszköz befagyasztását. Más szavakkal e rendelkezés – melynek szövege világos és pontos – a tunéziai jogban egy büntetőjogi minősítést érdemlő különleges tényállási kategóriára utal: nem foglalja magában a bűnözéssel és a gazdasági bűncselekményekkel kapcsolatos valamennyi cselekményt, hanem csak azokat, amelyek „a tunéziai állami pénzeszközök hűtlen kezelésének” minősülhetnek.

92 E tekintetben az említett rendelkezés szövege egyébként tökéletes összhangban áll a Tanács által elérni kívánt célkitűzésekkel. A 2011/72 határozat preambulumbekzdéseiből ugyanis kitűnik, hogy a határozat támogatja a tunéziai nép erőfeszítéseit egy „stabil demokrácia” létrehozására, segítve őket „a gazdaságuk és társadalmuk fenntartható fejlődéséből származó előnyökből” való részesülésben. Márpedig az ilyen, az EUSZ 21. cikk (2) bekezdésének b) és d) pontjában említett célkitűzések elérhetők a pénzeszközök befagyasztásával, melynek hatálya – ahogy jelen esetben is – a „tunéziai állami pénzeszközök” hűtlen kezeléséért „felelősökre” és a hozzájuk kapcsolódó jogalanyokra korlátozódik, azaz olyan személyekre, akiknek cselekményei alkalmasak a tunéziai közintézmények és a hozzájuk kapcsolódó szervezetek megfelelő működésének akadályozására.

– A megtámadott határozat értelme és hatálya az első felperesre vonatkozó részében

93 Ahogy a fenti 9. pontban megállapításra került, a megtámadott határozat alapján az első felperes nevét azért vették fel azon személyek közé, akiket a 2011/72 határozat 1. cikke által előírt pénzeszközök befagyasztása érint, mert „a tunéziai hatóságok nyomozást folytatnak” ellene „pénzmosási műveletek részeként” elkövetett cselekmények tekintetében.

94 Márpedig ez az ok a „pénzmosás” fogalmára utal, melyet nem használ a 2011/72 határozat 1. cikkének (1) bekezdése. Következésképpen ahhoz, hogy az említett okot a 2011/72 határozat 1. cikkének (1) bekezdésében felsoroltak közöttinek lehessen tekinteni, legalább annak kell bizonyítást nyernie, hogy az alkalmazandó nemzeti jog, azaz a tunéziai jog tekintetében a 2011/72 határozat 1. cikkének (1) bekezdésében használt „állami pénzeszközök hűtlen kezelésének” fogalma megfelel a „pénzmosás” fogalmának, vagy legalábbis szükségszerűen magában foglalja azt. Mindazonáltal a konkrét esetben a Tanács nem bizonyítja és egyébként nem is állítja, hogy a „pénzmosás” és az „állami pénzeszközök hűtlen kezelése” fogalmak közötti *prima facie* eltérés ellenére egy egyént azon egyedüli okból lehessen a tunéziai büntetőjog alapján „állami pénzeszközök hűtlen kezeléséért felelősnek”, vagy az ilyen felelőshöz kapcsolódónak minősíteni, mert „pénzmosás” miatt „nyomozást folytatnak” ellene.

95 A teljesség kedvéért megjegyezhető, hogy az uniós jogban a „pénzmosás” különösen bármilyen bűnözői cselekményből származó vagydon szándékos átváltása és átruházása a vagydon jogellenes eredetének elrejtése vagy leplezése céljából, vagy az ilyen cselekmény elkövetésében részt vevő személynek a cselekményei jogi következményeinek elkerülése érdekében nyújtott segítség céljából. Ez különösen a pénzügyi rendszereknek a pénzmosás, valamint terrorizmus finanszírozása céljára való felhasználásának megelőzéséről szóló, 2005. október 26-i 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 309., 15. o.) 1. cikkének (2) bekezdésében szereplő meghatározásból következik, melynek szövege lényegében az aláírásra 2005. május 16-án megnyitott, az Európai Közösség által 2009. április 2-án aláírt, de az Unió által még jóvá nem hagyott, a pénzmosásról, a bűncselekményből származó jövedelmek felkutatásáról, lefoglalásáról és elkobzásáról, valamint a terrorizmus finanszírozásáról szóló európai tanácsi egyezmény 9. cikkét veszi alapul. Márpedig az így meghatározott „pénzmosás” nem azonos kizárólag azokkal a cselekményekkel, amelyek állami pénzeszközök hűtlen kezeléséből származó pénzeszközök jogellenes eredetét rejtik el.

96 Ebből az következik, hogy a megtámadott határozat úgy vette fel az első felperest azon személyek közé, akiknek a pénzeszközöket a 2011/72 határozat alapján befagyasztották, hogy ez utóbbi határozat 1. cikkének (1) bekezdésében meghatározottól eltérő szempontot vett figyelembe. Ezáltal megsértette az általa végrehajtani hivatott rendelkezést, mivel a tulajdonhoz való jog első felperes általi gyakorlásának e határozattal történő korlátozása az Alapjogi Charta 52. cikkének (1) bekezdése értelmében nem tekinthető törvény által előírtak.

– A védelem érvei

- 97 Vitatva az előző pontban említett következtetést, a Tanács a Bizottság által támogatva lényegében arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozat szó szerinti értelmezése kizárt, éppen ellenkezőleg azt ténybeli háttérének fényében kell értelmezni.
- 98 Ezen érvelés alátámasztására három érvet jelölt meg.
- 99 Az első érveléssel a Tanács a tárgyaláson arra hivatkozott, hogy azok a bizonyítékok, amelyek alapján az első felperest felvették azon személyek közé, akiknek a pénzeszközeit a 2011/72 határozat alapján be kellett fagyasztani, azt tanúsítják, hogy az első felperest a tunéziai hatóságok „tunéziai állami pénzeszközök hűtlen kezeléséért felelősnek”, vagy az ilyen cselekményekért felelős személyhez kapcsolódónak tekintik.
- 100 Ezen érvet mindenképpen el kell utasítani.
- 101 Az ügy irataiból ugyanis az következik, hogy az első felperes nevét két dokumentum figyelembevételét követően vették fel a megtámadott határozatba.
- 102 Az első dokumentum a Tunéziai Köztársaság közbiztonsági főigazgatóságának egy 2011. január 20-i feljegyzése, mely a Tuniszi Elsőfokú Bíróság vizsgálóbíróinak elnöke részére készült. Maga a feljegyzés kifejezései szerint az a tunéziai állam korábbi elnökének „hozzátartozói és szövetségesei” listájának felel meg. E listán szerepel az első felperes neve.
- 103 A második dokumentum egy, a Tunéziai Köztársaság külügyminiszterének az Európai Unió tunéziai képviselőjéhez 2011. január 29-én címzett szóbeli jegyzéke. E jegyzék értelmében az első dokumentumban listára vett személyek ellen Tunéziában „beosztás, valamint szakmai és társadalmi tevékenységek visszaélészerű gyakorlásához kapcsolódó pénzmosás” miatt bírósági eljárás indult.
- 104 Márpedig a fenti 102. pontban említett dokumentum világosan mutatja az első felperes és a tunéziai állam korábbi elnöke között fennálló családi köteleket. Azonban ebből semmiképp nem következik az, hogy utóbbi családtagjait a megtámadott határozat elfogadása időpontjában „állami pénzeszközök hűtlen kezelése” miatt Tunéziában eljárás alá vonták. Ahogy korábban említésre került, e dokumentum csak a tunéziai állam korábbi elnöke „hozzátartozóinak és szövetségeseinek” „kilétét” részletező lista.
- 105 Maga a fenti 103. pontban említett írásbeli jegyzék nem említi az első felperes különleges helyzetét. Ezen túlmenően két tényállási kategóriát érintő bírósági vizsgálatra utal, egyrészt „a beosztás visszaélészerű gyakorlását” kísérő pénzmosási műveletekre, másrészt pedig „szakmai, valamint társadalmi tevékenységek” visszaélészerű gyakorlását kísérő pénzmosási műveletekre.
- 106 Márpedig, amennyiben az említett szóbeli jegyzék „beosztás visszaélészerű gyakorlását” kísérő pénzmosási műveletek tárgyában indult bírósági eljárásra utal, nem pontosítja, hogy az említett beosztás állami vagy magánjellegetű-e. Így nem zárható ki biztosan az első dokumentumban foglalt listán szereplő bizonyos személyek tekintetében, hogy a fenti szóbeli jegyzékben említett bírósági eljárás ténylegesen a közszolgálatban elkövetett, „beosztás visszaélészerű gyakorlásához kapcsolódó pénzmosás” minősítésű cselekményeket érinti, melyek elkövetői ésszerűen minősíthetők „állami pénzeszközök hűtlen kezelése” felelősének vagy ezekhez kapcsolódó személyeknek. Mindazonáltal a Törvényszék nem állapíthatja meg csak a fenti 102. és 103. pontban leírt dokumentumokra hivatkozással azt, hogy az ilyen cselekmények különösen az első felperesnek róhatók fel. Ez a következtetés annál is inkább érvényesül, mert a Tanács nem állította és nem is vetette fel, hogy az első felperes közszolgálati beosztást végzett.

- 107 Másfelől, még ha az első felperes ellen a „szakmai, valamint társadalmi tevékenységek” visszaélésszerű gyakorlásához kapcsolódó pénzmosási cselekmények miatt indult is eljárás, egyik említett dokumentum sem utal arra, hogy az ilyen eljárásban érintett tevékenységek közhatalmi jogkörök gyakorlásához kapcsolódtak, vagy a tunéziai közszolgálatához tartoztak.
- 108 Következésképpen a fenti 102. és 103. pontban említett dokumentumok alapján lehetetlen bizonyossággal arra következtetni, hogy a megtámadott határozat elfogadása időpontjában állami pénzeszközök hűtlen kezelését követő pénzmosással összefüggésben került sor bírósági eljárásra a felperessel szemben.
- 109 Egy második érveléssel a Tanács azt állítja, hogy a megtámadott határozatban hivatkozott, első felperesnek felrótt pénzmosási műveletek szükségszerűen kötődtek az állami pénzeszközök hűtlen kezeléséhez, mivel az érdekelt a tunéziai állam korábbi elnöke házastársának unokaöccse.
- 110 Ezen érv alátámasztására a Tanács egy általa 2012. október 30-án közölt, a tunéziai „Kormány elnöksége” internetes oldal 2012. január 26-i kivonatára hivatkozik, amelyből kiderül, hogy a tunéziai állam korábbi elnöke, házastársa, valamint „számos családtagjuk” több vádpontban is – többek között „ingó és ingatlan materiális javak külföldön történő jogellenes szerzése” – érintettek voltak.
- 111 E dokumentumból - mely nem említi az első felperest - azonban nem tűnik ki, hogy a korábbi tunéziai elnök bizonyos családtagjai az első felperesen kívül a megtámadott határozat elfogadása időpontjában „állami pénzeszközök hűtlen kezeléséért felelősek” lehettek, mivel az „ingó és ingatlan materiális javak külföldön történő jogellenes szerzése” nem felel meg szükségszerűen az állami pénzeszközök hűtlen kezelésének.
- 112 Ezenkívül – tekintettel arra, ami a fenti 94. pontban említésre került – még ha a tunéziai állam korábbi elnökének házastársa, vagy az első felperesen kívül bizonyos családtagjai a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában „a tunéziai állami pénzeszközök hűtlen kezeléséért felelősnek” minősülhettek is volna, a Törvényszék ezzel egyező bizonyítékok vagy ténykörülmények hiányában nem következtethet arra, hogy az első felperesnek felrótt pénzmosási műveletek közvetlenül vagy közvetetten az e személyek által valószínűleg elkövetett „tunéziai állami pénzeszközök hűtlen kezeléséhez” kapcsolódnak. Az ezzel ellenkező állítás megerősítésével arra a következtetésre kellene jutni, hogy a tunéziai állam korábbi elnökének családtagjai által esetlegesen elkövetett minden pénzmosási művelet szükségszerűen összekapcsolódik az állami pénzeszközök hűtlen kezelésével.
- 113 Ebből következik, hogy a Tanács második érvét mindenképpen el kell utasítani.
- 114 A tárgyaláson előterjesztett harmadik érveléssel a Tanács arra hivatkozott, hogy a Törvényszékhez 2012. október 30-án benyújtott, a Tuniszi Elsőfokú Bíróságon működő vizsgálóbírók elnökének hivatalvezetője által kibocsátott igazolásból kitűnik, hogy az első felperest különösen „közszolgálati alkalmazott által vagy közpénz felhasználásával elkövetett pénzmosás bűnrészeseként” vádolták. Ebből az információból a Tanács szerint arra lehet következtetni, hogy az általa a megtámadott határozatban hivatkozott vizsgálat – hacsak közvetetten is, de – szükségszerűen „a tunéziai állami pénzeszközök hűtlen kezelésére” vonatkozott.
- 115 Mindazonáltal a tárgyaláson a Tanács által nyújtott és az első felperes ügyvédje által megerősített információkból következik, hogy a kérdéses igazolás nem 2001. szeptember 16-i keltezésű, ahogy az a francia fordításban szerepel, hanem 2011. szeptember 16-i keltezésű, ahogy azt az eredeti arab változat feltünteti. Az említett igazolás tehát a megtámadott határozatnál későbbi. Márpedig a pénzeszközök befagyasztásáról szóló határozat jogszerűségét azon információk alapján kell mérlegelni, amelyek a határozat meghozatalának időpontjában a Tanács rendelkezésére állhattak (lásd analógia útján a Bíróság C-74/00. P. és C-75/00. P. sz., Falck és Acciaierie di Bolzano kontra Bizottság egyesített

ügyekben 2002. szeptember 24-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-7869. o.] 168. pontját). Következésképpen a szóban forgó igazolás szövege nem lehet hatással a megtámadott határozat értelmezésére.

- 116 Ezenkívül a teljesség kedvéért emlékeztetni kell arra, hogy ezen igazolás nem pontosítja, hogy a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában az első felperest „tunéziai állami pénzeszközök hűtlen kezeléséért” már eljárás alá vonták-e. Az igazolás az első felperest érintő vádpontokat sorolja fel 2011. szeptember 16-i dátummal a „19592/1-os referenciaszámú vizsgálati ügyben”.
- 117 A fentiekből következően a tulajdonhoz való jog megsértésén alapuló harmadik jogalapnak helyt kell adni, ezért a megtámadott határozatot az első felperesre vonatkozó részében meg kell semmisíteni, anélkül hogy a fennmaradó jogalapokról döntenie kellene.

C – A megtámadott határozat részleges megsemmisítésének időbeli hatályáról

- 118 Az uniós intézmény vagy szerv által elfogadott határozatot megsemmisítő, Törvényszék által hozott ítéletek főszabály szerint azonnali hatályúak, mivel a megsemmisített jogi aktust visszamenőleg törlik a jogrendből, mintha soha nem létezett volna (lásd ebben az értelemben a fenti 66. pontban hivatkozott Organisation des Modjahedines du peuple d’Iran kontra Tanács ügyben hozott ítélet 35. pontját). Ugyanakkor a Törvényszék az EUMSZ 264. cikk második bekezdése alapján egy megsemmisített határozat joghatásait átmenetileg fenntarthatja (lásd ebben az értelemben a fenti 75. pontban hivatkozott Kadi és Al Barakaat International Foundation kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 373–376. pontját, és a Törvényszék T-316/11. sz., Kadio Morokro kontra Tanács ügyben 2011. szeptember 16-án hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 39. pontját).
- 119 A jelen esetben emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 14. pontban említett határozatok csak a 2011/72 határozat 5. cikkének a fenti 6. pontban hivatkozott eredeti szövegét váltják fel az e határozattal előírt intézkedések határidejének megjelölésére, mely először 2013. január 31., majd 2014. január 31. Egyebekben az említett cikk szövegét nem módosították.
- 120 Az említett határozatok ezáltal nem váltották fel a megtámadott határozattal módosított 2011/72 határozathoz mellékelt listát. Csak az e határozat által bevezetett intézkedések alkalmazásának időtartamát hosszabbították meg. Márpedig a megtámadott határozat megsemmisítésének visszaható hatálya miatt a jelen ítélet hatálybalépésétől kezdve az első felperest akként kell tekinteni, mint akit ezen intézkedések soha nem érintettek.
- 121 Következésképpen, ha a jelen ítélet azonnal hatályba lépne, a 101/2011 rendeletnek nem lenne jogalapja az első felperesre vonatkozó részében és az EUMSZ 266. cikk első bekezdése értelmében a Tanács köteles lenne azt vele szemben hatályon kívül helyezni. Az első felperes így eszközei egészét vagy egy részét úgy ruházhatná át az Európai Unión kívülre, hogy az súlyos és helyrehozhatatlan kárt okozhatna a pénzeszközök befagyasztásának hatékonysága tekintetében, mely intézkedésekről a Tanács a jövőben dönthet vele szemben (lásd ebben az értelemben és analógia útján a fenti 75. pontban hivatkozott Kadi és Al Barakaat International Foundation kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 373. pontját).
- 122 Márpedig az elfogadott jogalap természetét tekintve nem zárható ki, hogy a megtámadott határozatban szereplőtől eltérő okokból igazolt legyen az első felperes felvétele a 2011/72 határozathoz mellékelt listára.

- 123 A fentiekből következően az Európai Unió Bírósága alapokmányának 60. cikke második bekezdésének rendelkezései analógiájára, melyek a semmissé nyilvánított rendelet esetét érintik, fenn kell tartani a megtámadott határozat joghatásait a fellebbezési határidő lejártának napjáig, vagy ha e határidőn belül fellebbezést nyújtottak be, ennek elutasításának napjáig.

A költségekről

- 124 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján:

„A Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte [...]”

- 125 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 4. §-a alapján:

„Az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket.

Azok az EGT-megállapodásban részes államok, amelyek nem tagállamok, valamint az EFTA Felügyeleti Hatóság az eljárásba való beavatkozásuk esetén szintén maguk viselik saját költségeiket.

A Törvényszék elrendelheti, hogy az előző bekezdésben nem említett beavatkozók maguk viseljék saját költségeiket.”

- 126 A jelen esetben a Tanácsot, mivel pervesztes lett, a felperesek kérelmeinek megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére, beleértve az ideiglenes intézkedés iránti eljárás költségeit. Mindazonáltal a felperesek által meghatározott pontos összeg tekintetében, amelyet a Tanácsnak kellene költségek címén megfizetnie, emlékeztetni kell arra, hogy a felek közötti vitatás esetén a Törvényszék végzéssel határoz az érintett fél kérelmére a felperesek megtérítendő költségeiről az eljárási szabályzat 92. cikkének 1. §-a alapján.
- 127 Másfelől a Bizottság mint beavatkozó intézmény maga viseli saját költségeit. Végül a Tunéziai Köztársaságra ugyanez vonatkozik.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) **A Törvényszék a tunéziai helyzet tekintetében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott korlátozó intézkedésekről szóló 2011/72/KKBP határozat végrehajtásáról szóló, 2011. február 4-i 2011/79/KKBP tanácsi végrehajtási határozat Mohamed Trabelsit érintő részét megsemmisíti.**
- 2) **A Törvényszék a 2011/79 végrehajtási határozat joghatásait Mohamed Trabelsivel szemben a jelen ítélet elleni fellebbezés határideje lejártának napjáig vagy ha e határidőn belül fellebbezést nyújtanak be, a fellebbezés elutasításának napjáig fenntartja.**
- 3) **A Törvényszék a keresetet az ezt meghaladó részében elutasítja.**
- 4) **A Törvényszék az Európai Unió Tanácsát kötelezi saját költségei viselésén túl a Mohamed Trabelsi, Ines Lejri, Moncef Trabelsi, Selima Trabelsi és Tarek Trabelsi részéről felmerült költségek viselésére, ideértve az ideiglenes intézkedés iránti eljárás költségeit.**
- 5) **Az Európai Bizottság és a Tunéziai Köztársaság maguk viselik saját költségeiket.**

Czúcz

Labucka

Gratsias

Kihirdetve Luxembourgban, a 2013. május 28-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei

Az eljárás és a felek kérelmei

A jogkérdésről

A – Az elfogadhatóságról

1. A megsemmisítés iránti kérelmek hatálya és elfogadhatósága
  - a) A megsemmisítés iránti kérelmek hatálya
  - b) A felperesek keresetösségi joga
2. A további kereseti kérelmek elfogadhatósága
  - a) Az arra irányuló kérelmek, hogy a Törvényszék engedélyezzen [az első és második felperesnek] „válaszadási jogot”, és „résztesítse védelemben” az ötödik felperest
  - b) A meghagyás iránti kérelmek
  - c) A végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmek
  - d) A kártérítésre irányuló kérelmek
  - e) Az eljárási költségek részét nem képező költségek megfizetésére való kötelezésre irányuló kérelmek

B – A kereset ezt meghaladó részéről

1. Az első jogalap, mely a megtámadott határozat kibocsátója hatáskörének hiányán alapul
  - a) Alkalmazandó rendelkezések
  - b) A jelen ügyben történő alkalmazás
2. A második jogalap, amely az indokolási kötelezettség megsértésén alapul
  - a) A jogalap hatálya
  - b) A jogalap megalapozottsága
3. A harmadik jogalap, amely a tulajdonhoz való jog megsértésén alapul

- a) A tulajdonhoz való jog gyakorlása korlátozásának fennállása
- b) Feltételek, melyek fennállása esetén a tulajdonhoz való jog gyakorlásának korlátozása elfogadható
- c) A fenti 79–81. pontban leírt feltételek vizsgálatának szükségessége
- d) A fenti 79. pontban megfogalmazott feltétel tiszteletben tartása

A megtámadott határozatnak meg kell-e felelnie a 2011/72 határozat előírásainak

A 2011/72 határozat 1. cikke (1) bekezdése előírásainak a megtámadott határozat általi tiszteletben tartása

- A 2011/72 határozat 1. cikke (1) bekezdésének értelme és hatálya
- A megtámadott határozat értelme és hatálya az első felperesre vonatkozó részében
- A védelem érvei

C – A megtámadott határozat részleges megsemmisítésének időbeli hatályáról

A költségekről